

K L A S S E W O N E N

Nieuwsbrief nummer 19 – december 2024

In 2014 is een groep volwassenen met autisme gestart met KlasseWonen. Doel is de realisatie van woonprojecten speciaal voor mensen met autisme. Belangrijke uitgangspunten zijn:

- * wonen met gelijkgestemden
- * in zelfstandige huurwoningen
- * los van een zorgorganisatie
- * met extra aandacht voor onder andere geluidsisolatie. In deze nieuwsbrief informeren we belangstellenden over de stand van zaken en het reilen en zeilen bij KlasseWonen.

Twaalf nieuwe woningen opgeleverd & vijf jaar Koningsdaal

Maart 2024 is het eindelijk zover: de twaalf grondgebonden woningen in de wijk Schuytgraaf worden opgeleverd. Naar dit moment hebben we lang uitgekeken en de vreugde is groot. Wat een mijlpaal!!! Maar... verhuizen is niet alleen blijheid. Integendeel. Het is ook duizend dingen regelen en doen, een grote verandering en veel stress. Bij een nieuwbouwwoning is het allemaal nog wat intensiever, want niet alles is meteen goed bij de oplevering. Intussen zijn we ruim een half jaar verder. De twaalf woningen zijn allemaal bewoond. Hoe bevalt het op KlasseWonen Schuytgraaf? Begint het al een klein beetje te wennen? In deze nieuwsbrief delen drie bewoners hun ervaringen.

Terwijl er in KlasseWonen Schuytgraaf flink geklust werd, vierde KlasseWonen Koningsdaal in Nijmegen haar eerste lustrum. Een bewoner kijkt terug op vijf jaar wonen en leven in een bijzonder project. Haar verhaal lees je op de laatste bladzijde van deze nieuwsbrief.

Een thuis voor mezelf

door Rolf

Vanaf het allereerste begin, januari 2014, ben ik betrokken bij KlasseWonen. Het was bijzonder om na ruim tien jaar eindelijk te kunnen gaan verhuizen. Na op 15 maart mijn sleutel te hebben gekregen, kon het grote klussen beginnen. Ik zat in de luxepositie dat ik nog in mijn ouderlijk huis woonde, waardoor ik ruim de tijd had om de woning te behangen, schilderen en verder in te richten. Het grootste gedeelte hiervan heb ik samen met mijn moeder gedaan, waarbij we soms best lang na hebben moeten denken, over welke materialen etc. we het beste aan konden schaffen. Je kunt het immers maar één keer goed doen. Ondanks dat het soms wat tegenzat met de planning, is na ongeveer 3 maanden ploeteren mijn woning een behoorlijk mooi paleisje geworden, al zeg ik het zelf. Waarbij dikwijls het mij, mijn moeder en andere mensen is opgevallen hoe rustig het in de woning is en hoe fijn het aanvoelt om in de woning te zijn. Dit heb ik wel eens anders meegemaakt. 😊

In het begin was het flink wennen om, na meerdere halfslachtige pogingen in voorgaande jaren, op mezelf te wonen: eindelijk in een voor mij geschikte woning. Zeker ook het gegeven in een geborgen omgeving te wonen, met gelijkgestemden, heeft eraan bijgedragen dat ik relatief weinig last van stress heb gehad in het begin, op de eerste paar dagen na. Hiernaast had ik gelukkig ook al meerdere familieleden, vrienden en kennissen in de buurt wonen en heb ik de luxe om altijd nog in het weekend naar mijn ouderlijk huis te kunnen.

Inmiddels heb ik het nog steeds naar mijn zin in mijn nieuwe woning. Eindelijk weer een fijne stabiele thuisbasis voor mezelf, waardoor ik me in alle rust in mijn eigen tempo verder kan ontwikkelen, in de nabijheid van fijne medebewoners. Deze fijne woonplek is het lange wachten dubbel en dwars waard geweest!

Mee- en tegenvallers

door Rob

In maart was het dan zo ver: de twaalf woningen voor 'KlasseWoners' werden opgeleverd, de sleutels uitgereikt. Nu moesten we zelf aan de bak. Een verhuizing is immers geen kleinigheid. Het was voor mij bepaald niet de eerste keer, maar de laatste verhuizing was wel bijna 20 jaar terug.

Eén resultaat is dat ik nu weet hoe het beter te doen als ik nogmaals zou verhuizen (maar daar moet ik de komende 20 jaar niet aan denken...). Zo lijkt je bij een verhuizing steevast te laat te beginnen en heb je veel meer spullen dan je dacht, waarvan veelal twijfelachtig is of het weg of mee moet. Niks gaat volgens het boekje, de opleverdatum was lang onduidelijk en 'erkende verhuizers' blijken wéér je spullen in de wagen te hebben geperst, niet geheel zonder schade. Wat ook niet hielp was dat systemen van instanties het nieuwe adres nog niet kenden. En ga je over op een andere verwarmingsbron dan gas, krijg je ook een heel ander (lees: hoger) tarief.

Wat dit keer wél anders was: bij deze verhuizing wist ik 'tussen' welke mensen ik zou komen te wonen, gelijkgestemden die ik bovendien al meerdere keren had ontmoet. Dat was waarom ik het allemaal gedaan heb, ook al is het een heel andere regio. Wat zeker welkom was: de ondersteuning vanuit mijn nieuwe KlasseWonen-buren, vóór en na de verhuizing. Door bewoners opgezette webpagina's met verhuis- en inrichtingstips, foto's van de woningen in aanbouw vanaf het heien van de 1e paal, een groepsapp waarop je vragen kunt zetten - en ook een antwoord komt. Een bewoner heeft na de oplevering van mijn woning een sleutel bewaard om monteurs toegang te geven toen ik er nog niet woonde, een ander heeft een zwaar meubel mijn trap af gedragen.

Van de mede KlasseWoners hoor ik minimaal iets wat geluid aangaat, wél een verschil met mijn vorige adres. Ook ben ik verlost van stankoverlast in mijn vorige woonomgeving. Wel vallen verkeersgeluiden in mijn hoekwoning nu meer op. Voor het grote raam aan de tuinzijde kregen we gratis buitenzonwering. Zo zijn er meer mee- en tegenvallers. De komende maanden hoop ik de woning verder klaar te krijgen, aan de tuin moet na de winter nog veel gebeuren. En nog gebreken, op te lossen door de aannemer....

Het is het waard

door Tom

Weinig is zo stressvol als verhuizen, daar hoef je ook geen autisme voor te hebben. En als je er eenmaal woont denk je dat het wel af zal zijn, maar dan blijkt het eigenlijk pas te beginnen...

Toch: het begint te wennen, het is een nieuw huis. Het is steeds meer echt mijn plek, en ik ken de mensen die om me heen wonen een beetje. Af en toe kom ik ze tegen, en dan is het prettig dat je weet wie iemand is en je een beetje elkaars verhaal kent, dat je ook een beetje weet wat er speelt zodat je het daarover kunt hebben en eventueel wat kan helpen (of geholpen worden). Dat zijn de momenten dat ik goed begrijp waarom ik hiervoor heb gekozen. Ik begin ook de omgeving een beetje te kennen, zodat het niet meer zo is dat het 'kleine rondje' dat ik wilde lopen of fietsen twee uur duurt. Dus: veel, oh zo veel. Maar ook: het is het waard.

5 jaar in mijn nieuwe huis

door Esther

In de lente van 2019 kreeg ik de sleutels van het eerste, échte zelfstandige huis in mijn leven, bij KlasseWonen Nijmegen. Ik was 42. Hiervoor had ik – voor mijn gevoel - een zwevend bestaan. Een wonderlijke reis langs allerhande verbouwingen, tien vage woonconstructies, muziekscholen met drumles tegenover, weer bij ouders wonen en afgebrande huizen. Nergens kon ik écht van omgeving mijn thuis maken. Kleine ruimtes gaven mij een claustrofobisch gevoel en door onveilige, juridische constructies en afhankelijkheid van anderen kon ik nooit ergens aarden.

Nu was dat anders. Ik leer voor het eerst in mijn leven wat ik werkelijk wil. En het duurt even om dat te ontdekken. Hoe richt je een kamer in? Hoe ga je met klusjesmensen om? Welke meubels en kleuren vind je leuk? Hoe hang je een schilderij op? Welke kast heb je nodig en hoe richt je die in? Hoe plan je een huishouden? Elke stap moest veroverd worden. Gelukkig op een veilige galerij met burens die je kent.

Na 5 jaar, ons lustrum, kan er heel wat worden verteld over samen met anderen op een galerij wonen en je zelf kunnen ontwikkelen, omdat jou hier eindelijk een mooi plekje gegund wordt. En ja, dat alles is te danken aan een paar betrokken, zelfstandige ondernemers, die naast hun betaalde opdrachten ook oog hadden en hebben voor mensen die een andere levensweg kennen. Deze mensen laten je niet afhankelijk worden van instanties en de overheid, maar zijn een vierde pilaar in de maatschappij dat met een deftig woord social equity genoemd wordt. Zij gebruiken de democratische samenleving die je (nog) veel ruimte biedt om zelf initiatieven te stichten, om dit in samenwerking met de mensen zelf vorm te geven. Veel vrije tijd is hier met hart en ziel voor ingezet. Deze kans heb ik met beide handen aangegrepen en daar ben ik ontzettend trots op.

Ik hoop dat in de komende tijden nog veel zelfstandige ondernemers hier oog voor blijven hebben. Ze zijn er nog, maar doen dat vaak in stilte. En houden de maatschappij draaiende. Ons kleine groepje bewoners op een mooi uitzichtpunt aan de Waal is het levende voorbeeld hiervan.

KlasseWonen

Zelfstandig wonen voor volwassenen met autisme

